

HỒI 41

THIÊN PHẬT TUYỆT HỌC

Bạch Vân thương cầu, thương hải tang điền nhân sinh biến đổi vô thường.

Sự biến đổi lớn đến độ con người khó lòng đoán trước nổi!

Triển Bạch mơ màng tỉnh dậy, tri giác phục hồi, điều đầu tiên đập vào tri giác chàng là tiếng thác đổ ầm ầm.

Chàng mở bừng mắt ra, trời xanh lồng lộng như chiếc lồng khổng lồ chụp xuống.

vài khóm mây trắng lừng lờ trên không trung khiến người nhìn có cảm giác an nhàn thư thái.

Quay đầu sang trái, một dãy núi cao chót vót, vách núi dựng đứng trông vô cùng hiểm trở. Từ ngang vách núi một dòng thác trắng xóa đổ xuống hồ nước dưới đáy cốc, tung bụi nước mờ mịn.

Thác đổ xuống tụ thành một hồ nước rộng mênh mông, lác đác vài đóa sen nở, nước hồ ánh màu trời xanh ngát, tựa như tiên cảnh.

Nhìn lại mình, Triển Bạch thấy chàng đang nằm trên một tảng bạch thạch rộng hơn chiếc giường, trên tảng đá rải đầy cỏ khô nằm êm ái vô cùng.

Quanh chỗ chàng nằm rải đầy các loại hoa lớn nhỏ đủ màu sắc, tỏa hương thơm dịu dịu.

- Đây là đâu? Ai lại an trí chàng ở một nơi như tiên cảnh thế này?

Chàng quay đầu nhìn quanh, ở một góc mặt hồ giữa những bông sen nở trắng, có một mỹ nữ khoa thân, tóc đen nhánh xỏa đến ngang lưng, làn da trắng ngần làm mờ cả những bông sen đang nở! Nàng vừa nghịch nước vừa ngân nga hát?

Triển Bạch kinh ngạc đến ngẩn người, chàng tuy đã gặp qua không ít mỹ nhân, thậm chí đã một lần nhìn thấy Mộ Dung Hồng trong tình trạng tương tự như thế này.

Nhưng giữa phong cảnh thiên nhiên như bồng lai tiên cảnh lại xuất hiện một mỹ nữ khoa? thân, khiến tim chàng không khỏi đập loạn nhịp.

Thiếu nữ từ từ xoay ngang người, thân thể nàng hiện ra hết những đường cong, những chỗ cao chỗ thấp, đầy đặn hoàn mỹ, đúng là một kiệt tác của Tạo Hóa.

Thiếu nữ không hay biết có người đang nhìn lên, nàng giơ tay hái một đóa sen vắt lên tóc mình. Xong quay nhìn về phía Triển Bạch một cái, thấy chàng đang nhìn mình một cách xuất thần, bất giác mừng rỡ reo lên:

- A! Bạch ca đã tỉnh lại rồi!

Vừa reo nàng vừa chạy vào bờ tiếp:

- Bạch ca tỉnh dậy rồi phải bồi thường cho muội hai tháng nay chỉ có một mình muội ở nơi rừng hoang núi thẳm này, buồn chết đi được?

Nhìn nàng chạy thẳng về phía mình, máu trong người Triển Bạch chạy rần rật, như vạn mã tung vó...

Chàng cố kềm dục hỏa đang bốc cao trong lòng, kêu lên:

- Thúy Thúy! Mau mặc quần áo vào.

Nào ngờ Thúy Thúy chạy đến bên chàng, đứng thẳng người lồ lộ trước mặt chàng mỉm cười:

- Mặc quần áo? Xưa nay muội chơi đùa trên bãi biển, cả ngu trưa dưới cội liễu cũng chẳng khi nào mặc quần áo?

Triển Bạch vốn định quay đi để khỏi nhìn thấy thân hình Thúy Thúy, nhưng chàng không đủ nghị lực để quay đi, nghe nàng nói vậy liền đáp:

- Đó là lúc nhỏ, còn bây giờ lớn rồi phải mặc quần áo chứ!

Thúy Thúy tròn mắt:

- Ai nói? Mới nửa năm trước đây muội còn đùa giỡn trên sóng y như thế này đây...

- Nhưng ở hải đảo không có người còn ở Trung Nguyên đâu đâu cũng có người, nếu không mặc quần áo...

Không đợi Triển Bạch nói hết Thúy Thúy đã cười khanh khách ngắt lời:

- Xi! ở hải đảo thanh thoảng còn có ngư dân, ở đây thì ngoài hai ta chẳng còn có ai khác!

Triển Bạch không biết đáp lời ra sao, chỉ mở to mắt nhìn thân hình tuyệt mỹ không chút che đậy của nàng. Chàng tuổi trẻ khí thịnh, nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng không khỏi nảy sinh ý nghĩ dâm tà, mặt chàng đỏ bừng lên, mắt bắn ra những tia lửa muốn đốt cháy cả thân hình trước mắt.

Thúy Thúy nhìn thấy dáng điệu Triển Bạch, bật cười nói:

- Bạch ca! Làm gì mà nhìn muội ghê vậy?

Triển Bạch nói lúng túng trong cổ họng:

- Ta... ta... muội đẹp quá...

Thúy Thúy nghe tình lang khen mình đẹp, cười tươi như hoa xuân, nói:

- Vậy Bạch ca còn bảo muội mặc quần áo làm gì?

Triển Bạch gật đầu nói như người mộng du:

- Phải! Muội không mặc quần áo nhìn đẹp hơn! Ta...

Thúy Thúy bật cười khanh khách lướt người sau một tảng đá lớn, nói vọng ra:

- Bạch ca biết vậy là được rồi! Không cho Bạch ca nhìn nữa, ai biểu Bạch Ca nhìn như muốn nuốt chửng người ta!

Chỉ một thoáng sau nàng đã mặc y phục bước trở ra, nói:

- Bạch ca! ngồi dậy thử vận công xem thương thế lành hẳn chưa, rồi muội cho Bạch ca xem cái này.

Triển Bạch ngồi dậy, tĩnh tâm trở lại hỏi:

- Thúy Thúy! Ta hôn mê trong bao lâu rồi?

- Hai tháng rồi:

Triển Bạch tròn tròn mắt kêu lên:

- Hai tháng rồi?

Thúy Thúy gật đầu:

- Không sai! Bạch ca ca có nhớ lúc Bạch ca bị thương trời còn lạnh, bây giờ đã cuối xuân rồi?

Triển Bạch chột nhú mày:

- Không được! Ta phải đi ngay!

Dứt lời định đứng dậy, Thúy Thúy vội ấn chàng ngồi xuống:

- Bạch ca định đi đâu?

- Đi tìm Tứ đại hào gia trả thù!

- Bạch ca không cần đi nữa! Tứ đại hào gia tan nát hết rồi. Kim Cửu, Vân Tống Long, Tư Không Tấn, Mộ Dung Hàm và cả Phàm Phi đều bị sát hại...

Triển Bạch tròn tròn mắt:

- Thúy Thúy? Người không được nói càn. Tứ đại hào gia thế lớn bằng trời, nhà nào nhà nấy cao thủ như kiến làm thế nào chỉ trong vòng hai tháng ra đến nông nổi ấy?

Thúy Thúy thấy Triển Bạch không tin mình, tỏ vẻ không vui nói:

- Bạch ca tưởng ta gạt Bạch ca sao? Trong hai tháng Bạch ca hôn mê bất tỉnh võ lâm Trung Nguyên gặp bao nhiêu là biên cố! Không chỉ chủ nhân của Tứ đại hào gia bị giết mà cả chương môn nhân của cửu đại môn phái, Minh chủ của

hắc bạch lưỡng đạo, kẻ chết người đầu hàng. Võ lâm Trung Nguyên đang bị một đại ma đầu khống chế rồi!

Triển Bạch nhíu mày:

- Còn võ lâm tứ công tử?

Thúy Thúy khẽ nhếch môi:

- Võ lâm Tứ công tử giờ chỉ là một đầu mục dưới trướng của đại ma đầu kia mà thôi.

Triển Bạch kinh hãi:

- Đại ma đầu đó là ai mà ghê ghớm như vậy?

- Nói đến người này Bạch ca chắc không biết. Lão ẩn thân ngoài Đông Hải đã lâu, tự xưng là Hải Long Thần, còn gọi là Nam Hải Nhất Quân, tên thật là Long Khiếu Thiên!

Triển Bạch ngẫm nghĩ một lúc, quả nhiên chưa hề nghe nói đến người này, hỏi lại:

- Chỉ bằng vào một mình lão ma đó đã có thể thôn tính cả võ lâm Trung Nguyên sao?

- Đương nhiên không phải chỉ có một mình lão, dưới trướng lão còn có Nam Hải Long Nữ, Đào Hoa Tứ Tiên, Ma Quỷ Đảo Bát Yêu. Hải Ngoại Tam Sát và cả bạch y thư sinh mà Bạch ca đã từng gặp ở Vong Hồn cốc.. - Gã bạch y thư sinh là ai?

- Là độc tử của Nam Hải Nhất Quân, tên là Long Phi, còn gọi là Long Thần Thái Tử hay Nam Hải Thiếu Quân. Thâm nhập Trung Nguyên lần này tuy tiếng là do ý chỉ của Nam Hải Nhất Quân, kỳ thực lão chưa hề xuất hiện, toàn bộ đại cuộc đều do Nam Hải Thiếu Quân chủ trì.

Thúy Thúy kể có ngọn có ngành, Triển Bạch không tin cung phải tin.

Có điều chàng kinh ngạc đến ngẩn người. Phải một lúc lâu sau chàng mới lên tiếng:

- Thật không ngờ, chỉ trong vòng hai tháng võ lâm lại xảy ra bao nhiêu chuyện.

Thúy Thúy đỡ lời Triển Bạch:

- Mặc kệ vò lâm xảy ra chuyện gì. Nhưng nơi đây là an toàn tuyệt đối. Không có sự đồng ý của tiểu muội không kẻ nào dám bén mảng đến đây. Bạch ca thử vận công xem nội thương lành hẳn chưa:

Giọng nàng chuyển sang như dỗ dành:

- Nếu nội thương lành hẳn rồi tiểu muội sẽ cho Bạch ca xem vật này hay lắm!

Triển Bạch thấy thái độ của nàng rất khẩn thiết, đành xếp lại những nghi vấn trong lòng, xếp bằng vận công một vòng khắp kỳ kinh bát mạch, chân khí lưu hành thông suốt không gặp trở ngại nào, thậm chí nội nguyên còn hùng hậu hơn lúc trước.

Triển Bạch mở mắt ra hớn hờ núi:

- Nội thương ta đã lành hẳn rồi!

Thúy Thúy cười tươi như hoa xuân, nói:

- Bạch ca thọ thương không nặng lắm lẽ ra không đến nỗi hôn mê tới hai tháng.

Nhưng vì tiểu muội cho Bạch ca uống một thứ linh dược gọi là Tử Đàn Hoa, linh dược này uống vào không những có thể trị dứt nội ngoại thương mà còn có công hiệu tăng cường công lực. Có điều người không có căn bản nội lực uống vào nội phủ sẽ bị cháy khô mà chết. Tiểu muội từ trước tới giờ không dám dùng đến. Lần Bạch ca bị Hải Ngoại Tam sát đả thương, tiểu muội không có thuốc gì khác đành lấy Tử Đàn Hoa cho Bạch ca uống.

Triển Bạch nghe nói nàng tặng cho mình thứ linh dược quý như vậy, lòng cảm kích nói:

- Liễu muội! Muội đối với ta tốt như vậy, kiếp này ta không biết phải làm sao để báo đáp...

Thúy Thúy cảm thấy mát lòng mát dạ, tươi cười đáp:

- Tiểu muội không cần Bạch ca báo đáp điều gì, chỉ cần lòng Bạch ca không quên tiểu muội là được rồi. Dừng một lát nàng tiếp:

- Lúc Bạch ca vừa uống Tử Đàn Hoa, toàn thân Bạch ca ca đỏ rực và nóng như lửa. Liên tiếp năm, sáu ngày Bạch ca vẫn hôn mê bất tỉnh, thân nhiệt vẫn nóng rực.

Tiểu muội sợ quá đành phải dùng thuật âm của bản thân mình...

Triển Bạch càng lúc càng cảm kích Thúy Thúy, nhất thời chàng không biết phải nói gì để bày tỏ lòng mình, cuối cùng chàng giang tay ôm chặt Thúy Thúy vào lòng.

Thúy Thúy nép vào ngực tình lang tận hưởng giây phút thân tiên...

Không biết qua bao lâu, Triển Bạch hồi tỉnh lại, đỡ vai Thúy Thúy dậy, diu dàng nói:

- Thúy Thúy! Muội nói có vật gì cho ta xem mà, lấy ra đi!

Thúy Thúy à lên một tiếng, lấy ra một quyển sách màu sắc sặc sỡ, nói:

- Chính là quyển sách này!

Triển Bạch cười nó:

- Đây chính là Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyền, ta còn lạ gì nó nữa?

Thúy Thúy nghiêm nghị nói:

- Không chỉ là Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyền! Bạch ca giờ bên trong ra xem!

Triển Bạch hơi ngạc nhiên, các hình vẽ trong sách toàn là mỹ nữ khóa thân chàng lạ gì!

Triển Bạch chưa kịp giờ sách ra thì Thúy Thúy xoay người một cái, cởi hết quần áo, tiếp đó nàng đưa hông ưỡn ngực, thân hình lả lợ uốn éo một vũ khúc xuân tình.

Triển Bạch nghe tim đánh thót một cái!

Thúy Thúy lúc này không còn là một thiếu nữ ngây thơ trong trắng như thường ngày nữa, từng cái nhướn mày liếc mắt, nét cười cùng những thao tác của nàng hoàn toàn là một dâm phụ gợi tình.

Triển Bạch cảm thấy dục hỏa rùng rục trong người, cơ hồ không còn chịu đựng được nữa...

May mà Thúy Thúy thấy thần thái của Triển Bạch vừa thay đổi, tức thu thế, lấy y phục khoác lên người, tươi cười nói:

- Bạch ca thấy tiểu muội múa có đẹp không?

Triển Bạch vận công điều tức một lúc sau mới trừ khử hết dục hỏa trong lòng, mở mắt ra thở dài, nói:

- Thúy Thúy! Ta luôn tin tưởng muội là một thiếu nữ thánh. thiện, mong rằng từ nay về sau đừng diễn những trò tai ác thế này nữa!

Thúy Thúy tươi cười nói:

- Bạch ca trách làm tiểu muội rồi! Bạch ca lúc này chỉ nhìn hình thức mà chưa nhìn nội dung!

Triển Bạch hơi ngẩn người một lúc rồi giờ trang đầu của quyển sách ra, các tranh mỹ nữ lả lợ cũng đưa hông ưỡn ngực, uốn éo gợi tình giống hệt những động tác Thúy Thúy biểu diễn lúc này.

Chàng nhíu mày nói ; - Lúc này muội diễn theo những hình vẽ Thiên Tiên ma nữ trong sách này chứ gì!

Không lẽ nó còn hàm chứa một ý nghĩa gì khác sao?

Thúy Thúy nghiêm nghị nói:

- Thiên Tiên ma nữ chính là sư tổ của muội! Những hình vẽ trong sách này mô tả lại một vũ điệu, cũng là một môn tuyệt học của sư tổ gọi là Thác Nữ mê hồn đại pháp.

Tuyệt học này một khi thi triển bất luận người có công lực cao thâm đến đâu cũng không thể kháng cự nổi, cho dù có là lão tăng tu luyện trăm năm cũng khó tránh khỏi tẩu nhập ma mà chết...

Triển Bạch nhớ lại truyền thuyết về Chỉ Nhân Lang Quân vội ngắt lời Thúy Thúy.

- Môn công phu này tuy rất lợi hại, nhưng không thể coi là võ học chính tông, chỉ là một thứ tà đạo bàng môn...

Thúy Thúy nghe nói nổi giận, trừng mắt:

- Thế nào là tà đạo bàng môn? Thế nào là võ học chính tông? Tỉ thí võ công kẻ nào mạnh thì thắng! Dùng, sắc tướng để chế địch thì có khác gì dùng đao kiếm giết địch?

Nếu gặp phải người thiện đường ăn nói, gặp tình trạng này phải nói cho xuôi để lấy lòng tinh nhân. Nhưng Triển Bạch là người mộc mạc, tính thẳng như ruột ngựa, thấy Thúy Thúy giận vẫn kiên trì ý kiến của mình, đáp lời:

- Hai cách chế địch đó hoàn toàn khác nhau! Một đằng dùng võ lực để phân định thắng bại, một đằng lại dùng tà pháp mê hoặc tâm thần đối phương.

Thúy Thúy xua tay lắc đầu nói - Thôi không thêm cái lý chàng ngốc nữa! Giờ thì nghe muội nói vào vấn đề chính đây! Trong một trăm lẻ tám bức ảnh này ẩn chứa một pho chương pháp cao thâm ảo diệu, một pho thân pháp và một pho bộ pháp biến ảo vô song! Chương pháp gọi là Thiên Phật giáng ma chương, thân pháp gọi là Vô Sắc Vô Tướng thân, bộ pháp gọi là Thiên Hoàn Phiêu Phong bộ gồm chung lại gọi là Thiên Phật tuyệt học! Chỉ cần luyện thành Thiên Phật tuyệt học thì có thể trở thành thiên hạ vô địch rồi! Bạch ca coi có phải tiêu muội cho Bạch ca một món quý giá bậc nhất trên đời đó không?

Trong lúc Thúy Thúy nói thao thao bất tuyệt thì Triển Bạch càng nghe càng kinh ngạc, bản thân chàng giờ quyển sách bao lâu như vậy mà vẫn không phát hiện ra điều này!

Kỳ thực bởi chàng chẳng dám nhìn vào sách, bên trong sách có ghi rất rõ ràng, mỗi một trang như vậy là một chiêu chương pháp, một thức thân pháp và bộ pháp.

Nhưng vì chữ thì nhỏ mờ, mà hình vẽ thì rục rờ to lớn lại chứa đầy ma lực, nên bất kỳ ai giờ sách ra chỉ thấy hình mà không thấy chữ. Lại nữa, chỉ có những người đã luyện qua nội công theo những chữ ẩn trên trang sách mới có thể luyện tiếp Thiên Phật tuyệt học!

Triển Bạch gặp được kỳ duyên, trước được Lôi Chân Viễn hướng dẫn luyện công theo những chú ẩn, giờ lại, được Thúy Thúy phát hiện ra Thiên Phật tuyệt học! Chàng vốn say mê võ thuật, gặp được cơ hội này đâu chịu bỏ qua dễ dàng!

Chàng vội cười cầu hòa, nói:

- Nói vậy tư thế của muội biểu diễn lúc nãy là chiêu thứ nhất của Thiên Phật giáng ma chương?

Thúy Thúy lắc đầu:

- Không phải! Đó là chiêu đầu tiên của Thác Nữ ma hồn Đại Pháp gọi là Ngọc Thể Phiêu Hương, nhưng tương ứng với nó là chiêu thứ nhất trong Thiên Phật Giáng Ma chương là Phật Tổ giáng tọa và ứng với nó là thân pháp Vô Sắc vô tướng và Bộ pháp thiên hoán phiêu phong.

Triển Bạch tuy tâm cơ không mấy cao minh, nhưng nói về ngộ tính đối với võ học thì rất cao, nghe Thúy Thúy nói lập tức ngộ ra, nói:

- Nói vậy luyện Thiên Phật tuyệt học cần phải phối hợp với Thác Nữ Mê hồn đại pháp mới luyện được?

- Ừm? Giờ mới thấy chàng ngốc thông minh ra! Trong Thiên Phật quyển ẩn tàng ba môn kỳ công, không những phải phối hợp với nhau mới luyện được mà nếu không có tiểu muội cũng không xong.

Nói đến đây nàng bỗng nở một nụ cười bí hiểm, tiếp:

- Và cũng chỉ mỗi một mình Bạch ca luyện được!

Nhìn thấy ánh mắt Triển Bạch tỏ vẻ không tin tưởng lắm. Thúy Thúy tiếp luôn:

- Sư tổ Thiên Tiên ma nữ chỉ có một đồ đệ duy nhất chính là sư phụ tiểu muội, chính là Hồng Cốt khô lâu Quỷ Diện Kiều Oa, sư phụ tiểu muội đã quy tiên, thử hỏi trên đời này còn ai biết Thác Nữ Mê Hồn đại pháp để cùng Bạch ca luyện công?

Nhưng nếu không phải Bạch ca tiểu muội nào thềm hi sinh sắc tướng để hẳn luyện công?

Triển Bạch đã hiểu ra, thâm tình của nàng, ân huệ của nàng đối với chàng nặng tựa Thái Sơn. Triển Bạch gập sát người thi lễ, nói:

- Thúy muội, ta đã hiểu rồi! Quả đúng là trời xanh ưu ái khiến xui ta được gặp muội để có ngày hôm nay! Mau giúp ta luyện công đi!

Thúy Thúy mỉm cười ranh mãnh nói:

- Giúp Bạch ca luyện công không khó, nhưng sau khi luyện thành Thiên Phật tuyệt học rồi, muội muốn biết Bạch ca cảm tạ muội thế nào?

Triển Bạch nóng lòng luyện công đáp bừa:

- Chỉ cần ta luyện thành Thiên Phật tuyệt học, sau này muội muốn gì ta cũng tuân theo!

Thúy Thúy nhượng mảy:

- Chính miệng Bạch ca nói đó nghe! Sau này không được nuốt lời đó!

Triển Bạch ưỡn ngực:

- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, lẽ nào nói rồi lại nuốt lời.

Thúy Thúy nhảy cẫ lên vỗ tay cười lớn tựa như một đứa trẻ bỗng dưng nhận được một món quà hằng mơ ước đã lâu, nàng tung hết áo quần ném xuống đất, kêu lên:

- Nào, bắt đầu luyện công.